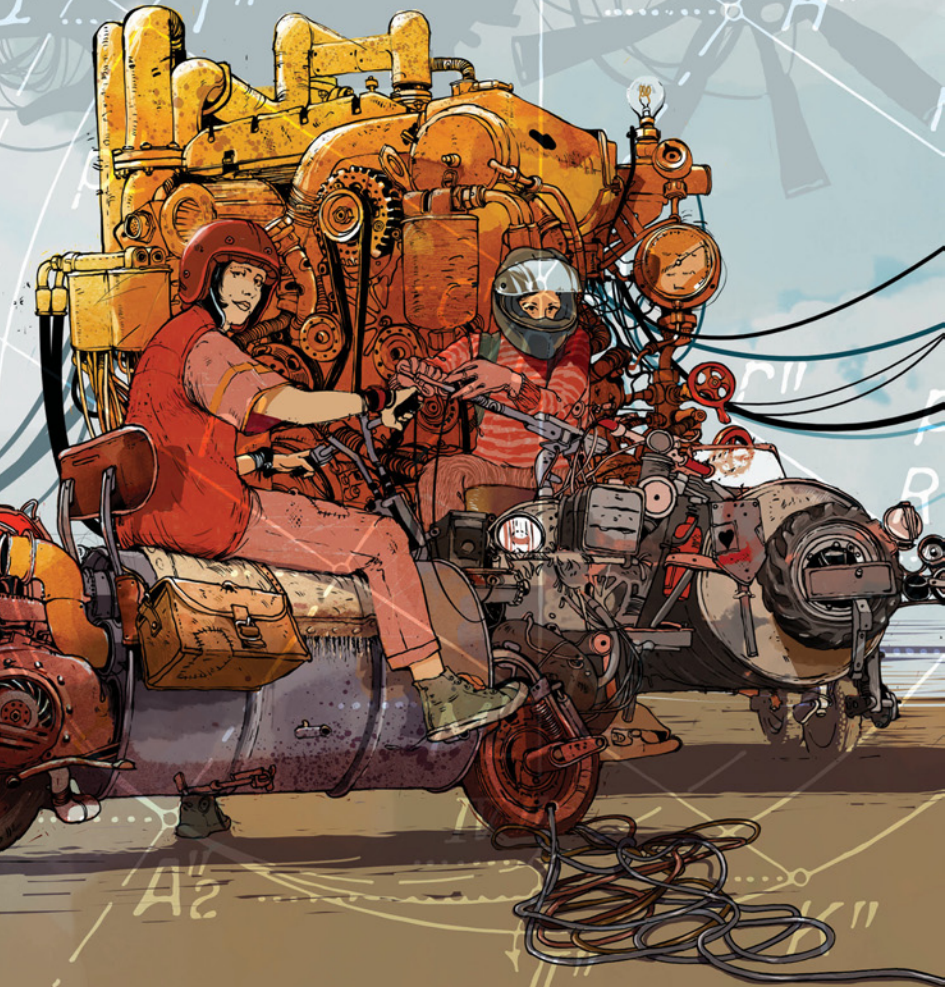

Antológia fantastických poviedok
žánrov sci-fi, fantasy a horor.

Fantázia 2022

Fantázia 2022

Antológia fantastických poviedok

Finálové a ďalšie vybrané poviedky z literárnej súťaže
Martinus Cena Fantázie 2022

Súťaž organizuje
Občianske združenie Fantázia

Generálny partner: MARTINUS

Partneri: ESET, Artis Omnis, Incheba

Mediálni partneri:
Aj ty môžeš písať
Rádio Devín,
Knižná revue, scifi.sk

Ceny venovali:
Eset, Martinus, Publico, vyd. Artis Omnis, iHRYsko.sk,
Incheba, Nekonečno.sk, OZ Multiverzum a vyd. Fantázia media

Fantázia 2022

Antológia fantastických poviedok

Zostavil: Ivan Alakša

Copyright © Fantázia media

Slovak edition © Fantázia media, s. r. o., 2022

Cover © Ján Kurinec, 2022

Ilustrácie: Midjourney, 2022

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať s cieľom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN 978-80-89823-29-1

IVAN ALAKŠA

Vymení nás umelá inteligencia?

Naša Martinus Cena Fantázie prichádza neustále s niečím novým. Alebo vylepšením niečoho, čo sme tu už v nejakej podobe mali, ale tentoraz sa nám podarilo to vyšperkovať. Mali sme už vlogujúceho porotcu súťaže? Áno, mali, pred pár rokmi Juraja Búryho. Čo sme pridali tento rok? Porotca Marek Vaňous do hodnotenia zapojil svoj podcast Aj ty môžeš písať a niektoré z hodnotení mali aj dve hodiny, keďže si do spoločnosti prizval druhého porotcu Matúša Kvietika. Mali sme už ilustrácie k poviedkam v našom zborníku? Áno, mali, kedysi sa na to podujal Juraj Mandel. Prelistujte si knihu, ktorú držíte v rukách a objavíte v nej niečo úplne nové. Ilustrácie k poviedkam tohtoročnej knihy pre nás urobila umelá inteligencia. Presnejšie internetový bot nezávislého výskumného projektu Midjourney, ktorý generuje obrázky na základe textových pokynov. Ilustrácie vo Fantázii 2022 teda vytvorila umelá inteligencia a naša kniha je s najväčšou pravdepodobnosťou prvou takto ilustrovanou knihou na Slovensku.

Čo myslíte, príde doba, keď nám do súťaže budú prichádzať poviedky písané umelou inteligenciou? Je to vôbec reálne? Pravdupovediac, občas má človek pocit, akoby niektoré poviedky vygenerovala nejaká, zatiaľ sa iba učiaci, umelá inteligencia. A keď už existujú boty, ktoré robia denné internetové spravodajstvo, ako ďaleko sme reálne od prvých takto napísaných poviedok? A spoznáme to?

Keď sa to tak vezme, pred rokom sme si začali vytvárať obrannú bariéru. Zaviedli sme prvé kolo, v ktorom dve editorky „preosievajú“ prijaté texty a do druhého kola, teda porote, posúvajú iba také, ktoré porotu zbytočne nezaťažia. Našli by v tom množstve

textu taký, ktorý by bol napísaný umelou inteligenciou? To je asi otázka skôr na naše editorky – v tomto ročníku si túto funkciu zopakovala **Ivana Černáková** a k nej do dvojky sa pridala **Jana Packová**. Druhá menovaná je zároveň porotkyňou našej pridruženej súťaže Cena Bibliotéky, takže zabila rovno dve muchy jednou ranou. V dvadsiatom ročníku súťaže tak zo 198 poslaných textov do porotcovského kola prešlo 137 poviedok.

Keď tak nad tým uvažujem, ak príde doba poviedok písaných umelou inteligenciou, možno príde aj doba „AI-porotcov“, čo poviete? Začneme programovať „superobjektívneho AI-editora“ prvého kola Martinus Ceny Fantázie 2022? A potom následne si vytvoríme aj „AI-porotcov“ druhého kola súťaže?

Tohto roku zatiaľ bola porota stále „analogová“ a pracovala v zložení: spisovateľka **Vanda Rozenbergová**, herec **Matúš Kvietik**, pedagogička a literárna kritička **Lucia Rákayová**, vydavateľ a spoluzakladateľ súťaže **Martin Králik** a úspešný autor z predošlých ročníkov súťaže **Marek Vaňous**, ktorý zároveň hodnotil poviedky verejne v podcaste Aj ty môžeš písať, často spoločne s Matúšom Kvietikom. Porotcovia prečítali vyše 2 200 normostrán textu a čítali na čítačkách e-kníh PocketBook.

Kompletné bodové hodnotenie hlavnej poroty nájdete už tradične na posledných stranách tejto knihy a z tohto bodového hodnotenia okrem päťce finalistov hlavnej súťaže vzišiel aj víťaz Ceny poroty MCF 2022. Alebo... Opäť víťazi dvaja, ako v roku 2020, keďže najviac bodov získali od poroty poviedky **Zdena Jaška** *Dobrá povest' urodzenej dámy* a **Michala Hruškoviča** *Dies Irae*.

Mimochodom, dvaja víťazi... Aj s finalistami aktuálneho ročníka to bolo reálne tak, že do finále sa nám dostalo šesť, namiesto piatich poviedok. Keďže však sme na takúto situáciu už pripravení a v štatúte súťaže sme na to mysleli, poviedke Svätý, rohatý a zjazvený ušlo finále iba o chlpl...

Tretie kolo súťaže býva už na vás, čitateľoch fantastiky. Od 3. do 7. októbra boli postupne zverejnené finálové texty na blogu generálneho partnera súťaže, kníhkupectva Martinus: blog.martinus.sk. Následne sa spustilo internetové hlasova-

nie, ktoré trvalo do 21. októbra 2022. Svoj hlas niekto z finálových poviedok odovzdalo 1 173 hlasujúcich a tentoraz bol výsledok absolútne jednoznačný. Rozdiel vyše 500 hlasov, absolútne prečíslenie súperov a víťazom dvadsiateho ročníka Martinus Ceny Fantázie sa stal **Ján „Vetbergiz“ Ďuriník** s poviedkou *Zatratení na mori* (671 hlasov). Druhé miesto si vybojoval **Michal Hostovecký** s poviedkou *Nočný pokoj* (146 hlasov) a následne jeden jediný hlas delil tretie od štvrtého miesta – **Michal Hruškovic** s poviedkou *Dies Irae* (129) predbehol **Ivetu Ragulovú** s poviedkou *O hladnej Jage a statočnom Vavrovi* (128). Mimochodom, Iveta si zopakovala štvrté miesto z minulého roka. Piatym v celkovom hodnotení ostal **Zdeno Jašek** a jeho humorná poviedka *Dobrá povest' urodzenej dámy* (99).

Vo chvíli, keď tento zborník dávame do tlače, je na 90% isté, že vyhlasovanie výsledkov Martinus Ceny Fantázie 2022 sa opäť vracia na pódium Medzinárodného knižného veľtrhu Bibliotéka. Uskutoční sa 12. novembra a veríme, že zároveň pokrstíme aj zborník, ktorý držíte v rukách. Jeho obálku vytvoril Ján Kurinec, jeden z celkom prvých finalistov našej súťaže. V roku 2005 súťažil ako autor poviedky, dnes nám namaľoval krásnu obálku knihy.

A už tradične sa do knihy dostali všetky finálové poviedky aj z ostatných žánrových a pridružených ocenení a aby sme naplnili počet strán, doplnili sme do knihy aj niekoľko neocenených a nedocenených textov.

K porote žánru sci-fi sa v tomto ročníku dostalo 46 poviedok. V **Cene spoločnosti ESET pre najlepšiu sci-fi poviedku** sa víťazom stal **Lubomír Šottník** s poviedkou *Rozhrešenie otca Fabiana*. Vo finále ďalej skončili poviedky: *Na samote pri lese* (Tomáš Hrábek), *O kravatách a úsmevoch* (Martin Chabada), *Tenerife* (Filip Šebej) a *the golden age of kapusta obyčajná špargľová* (Dušan Šuster). Autori sa opäť nebáli ani medziplanetárnych letov či diania na iných planétach, premýšľajú o viere v budúcnosti, ale máme tu aj postkatastrofické udalosti v turistickej destinácii a dianie vo virtuálnom svete. Do knihy sme pridali ešte dve

ďalšie sci-fi poviedky: *ITernal* (Martin Piko) a *Ozvem sa znova z Anglickej sústavy* (Pavel Švantner). Obe si zaslúžili publikovanie aj mimo finále.

Necelých štyridsať hororových poviedok čítali v tomto ročníku súťaže naši partneri z vydavateľstva Artis Omnis. Víťazstvo v **Cene Béla** pre najlepšiu hororovú poviedku obhájila minuloročná víťazka **Iveta Ragulová** s poviedkou *O hladnej Jage a statočnom Vavrovi*. Poviedka je zároveň finálová v hlavnej súťaži, tu obhájila autorka minuloročné štvrté miesto. To sú náhodičky... Ďalší finalistu spomedzi hororových poviedok boli: *Svätý, rohatý a zjazvený* (Ján Dráb), *Hluk* (Andrea Farkašová), *Tajomstvo Sedlového brala* (Marek Hubal) a *Len kamienok* (Jara Radošovská).

Tentoraz sa do druhého kola cez editorky dostalo aj 77 fantasy poviedok. Ocenenie pre **Najlepšiu fantasy poviedku** zastrešuje občianske združenie Fantázia. Víťazkou sa stala minuloročná absolútna víťazka súťaže **Beáta Takáčová** s mrazivou poviedkou *Kto rozsieva zimné kvety*. Do finále sa prebojovali ešte poviedky: *Archivárka a batola* (Simon Crabak), *Satyr vyjednávač* (Kristína Lenart), *Rána v lunaparku bývajú chladné* (Ivana Molnárová Dubcová) a *O vlkoch a ľuďoch* (Veronika Wan). Mimochodom, tento ročník bol fantasy poviedkami prešpikovaný a objavili sa vo viacerých finále aj v kombinácii s inými žánrami...

Jana Packová si tento rok „strihla“ funkciu editorky prvého kola a zároveň je už tradične porotkyňou **Ceny Bibliotéky**. Za najlepší text tohto ročníka súťaže sa rozhodla označiť poviedku *Vrkoče* autorky **Beaty Dömeovej**. Okrem toho sa do finále dostali poviedky: *Satyr vyjednávač* (Kristína Lenart), *Aur Lus* (Lucia Lenická), *O hladnej Jage a statočnom Vavrovi* (Iveta Ragulová) a *Začiatok vodníkov na Slovensku* (Martina Wimmerová).

Zabudnúť nesmieme ani na Cenu Multiverza v kategórii najlepšia žánrová poviedka autora/autorky do 15 rokov. Porotu tretieho ročníka najviac zaujala poviedka **Hany Lenickej** *Skúšky labyrintu*. Do finále sa ešte dostali poviedky: *Hotel nočných mór* (Lennon

Baxter), *Cirkus Vitiligo* (Salome Bočková), *Kolobeh utrpenia* (Laura Czödöröová) a *Sme šepkajúci les* (Karla Humeníková). Mladých autorov sa hodnotenie editorského predkola, samozrejme, netýkalo a v knihe *Fantázia 2022* sa nachádza víťazný text *Ceny Multiverza 2022*.

Množstvo udalostí tohto roku spôsobili, že našu anglickú súťaž **Fantázia Award** sme doposiaľ nevyhlásili. Nehádzeme blaster do odpadu, súťaž vyhlásená určite bude, ale v tejto chvíli sme si dali iné priority a k projektu anglickej súťaže sa vrátíme „... as soon as possible...“

Dosiahli sme všetko, čo sme si na rok 2022 naplánovali? Dotiahli sme všetky naše plánované aktivity? Určite nie. Zatiaľ. Naše veľké jubileum – 20. výročie vzniku súťaže by si zaslúžilo ohňostroje, workshopy, vlastný con, veľkú hostinu... Niečo sa, hádam, podarí ešte do konca roka, niečo na Bibliotéke a niečo si necháme na neskôr. To hlavné, aby sme vám priniesli fantastické čítanie vo forme novej knižky, sme, aj vďaka vám, ktorí ste posielali skvelé poviedky, splnili. Tešíme sa na stretnutie s vami osobne, na vyhlasovaní výsledkov súťaže a potom aj na ďalších podujatiach – virtuálnych aj tradičných, analógových. A kto ho vie. Možno bude treba začať programovať nielen editorov, porotcov, ale aj organizátorov *Martinus Ceny Fantázie 2052*. Ale to už nebude „náš“ svet, to bude svet našich detí a ich detí. My sme možno už poslední mohykáni analógových literárnych súťaží...

Želám vám príjemné čítanie zborníka *Fantázia 2022* a ak si trúfnete, na konci knihy nájdete podmienky účasti v ďalšom ročníku. Idete do toho?

Martinus Cenu Fantázie a Fantázia Award vrátane všetkých pridružených aktivít pre vás organizuje Občianske združenie Fantázia

MARTINUS CENA FANTÁZIE 2022:

1. miesto:

Ján „Vettermiz“ Ďuriník: Zatratení na mori

(Cena Fantázie a 300 €)

2. miesto:

Michal Hostovecký: Nočný pokoj

(200 €)

3. miesto:

Michal Hruškovic: Dies Irae

(100 €)

4. miesto:

Iveta Ragulová: O hladnej Jage a statočnom Vavrovi

(50 €)

5. miesto:

Zdeno Jašek: Dobrá povest' urodzenej dámy

(50 €)

Cena poroty:

Zdeno Jašek: Dobrá povest' urodzenej dámy

Michal Hruškovic: Dies Irae

Cena spoločnosti ESET pre najlepšiu sci-fi poviedku 2022:

Ľubomír Šottník: Rozhrešenie otca Fabiana

Cena Bibliotéky 2022:

Beata Dömeová: Vrkoče

Cena Béla pre najlepšiu hororovú poviedku 2022:

Iveta Ragulová: O hladnej Jage a statočnom Vavrovi

Cena OZ Fantázia pre najlepšiu fantasy poviedku 2022:

Beáta Takáčová: Kto rozsieva zimné kvety

Cena Multiverza 2022 (pre autorov a autorky do 15 rokov):

Hana Lenická: Skúšky labyrintu

Výsledky boli vyhlásené 12. 11. 2022
na medzinárodnom knižnom veľtrhu Bibliotéka

IVANA MOLNÁROVÁ DUBCOVÁ

Rána v lunaparku bývají chladné

Do miestnosti pre návštevy vošla rázne. Nečakala, kým si strážnik preverí jej meno. Natáliu Horskú poznal už každý zamestnanec väzenia.

Opäť prišla za odsúdeným, dúfala, že tentokrát z neho konečne vypáči pravdu. Zvlášť, keď viac nemala čas.

Adam Kuruc už na prokurátorku čakal. Sedel za stolom celý ubolený, pod okom mu svietil fialový monokel.

„Vidím, že vám znova udelili výnimku na návštevu,“ hlesol unavene.

„Som príkladná členka strany, výnimky si zháňam vždy ľahko,“ povedala Horská, len čo si k nemu prisadla a strelila po ňom zamračený pohľad. „Zase ste spadli zo schodov?“

Iba pokrčil ramenami.

„Kto vám to spravil? Bachar?“ podľa Adamovho výrazu usúdila, že trafila. „Prečo?“

„Zabudol mi povedať.“

Horská nakrčila nos a starostlivo si uhladila svoje blond vlasy zastrihnuté po bradu. Robila to vždy, keď strácala trpezlivosť. Kurucových ironických poznámok mala dosť.

„Ste členom gangu, ktorý unáša deti, pán Kuruc. Nebude to preto? Iba hádam,“ vrátila mu iróniu. Potom zmĺkla, hľadala vhodné slová, ktorými by ho prinútila spolupracovať. Náhle sa zaprela do stola a skrútila sa v křči.

Adam si ju zvedavo prezrel. Rozostril zrak, akoby hľadel niekam za ňu a vtedy uvidel modrastú hmlu okolo prokurátorkinej hrude. Hmla o pár sekúnd zosivela. Prokurátorka zakrátko zdvihla ruku, že je v poriadku. Otvorila kabelku, vytiahla z nej malú ampulku a vypila jej obsah. Chvíľu prerývane dýchala.

Adam videl, ako sa sivá zmenila znova na žiarivú modrú. Horská trpela degeneratívnou poruchou organizmu. Tak ako on. Tak ako všetci.

„Ako často užívate Faktor?“ opýtal sa a premasíroval si spánky, pretože podobný spôsob videnia ho vždy trochu vyčerpá.

„Raz za štvrt' roka, nie je ho dosť na pravidelné užívanie. Ale chcem sa baviť o inom. Povedzte, čo presne sa stalo?“ Horská sa k Adamovi naklonila, z jej hlasu znela naliehavosť. Snažila sa mu

z tváre vyčítať všetko, čo tají. V miestnosti ostali konečne sami dvaja, dúfala, že vďaka pocitu súkromia sa Adam Kuruc rozrozpráva. Pred súdom nepustil jediné slovo navyše, ale teraz... Veď to vôbec neseď, pre živého boha! Neprejavil najmenšiu snahu hájiť sa.

„Chlapca, ktorého sme pri vás našli... chceli ste ho predať za hranice Maďarom? To ste spravili ostatným deťom, však? Kde skončili? Ak existuje šanca, že ich môžeme dostať späť, prezradte mi to.“

„Tie deti sú zrejme mŕtve,“ povedal po chvíli a odvrátil sa od prokurátorky. Prešiel si rukami po nakrátko vystrihaných vlasoch a niekoľkodňovom strnisku, ale inak svoj nepokoj nedal najavo.

„Pán Kuruc, uvedomujete si situáciu? Zajtra ráno vás zastrelia pred múrom väznice.“

„Ráno? Smel by som dostať nejakú mikinu? Rána bývajú chladné, hlavne tie v lunaparku.“

„Čo prosím?“ Horská nechápavo zažmurkala.

„Ale nič. Nič,“ povedal potichu, viac sebe než jej.

„Prezradte mi, čo sa s tými neborákmi stalo a ja vám zabezpečím aspoň dôstojnú...“

„Popravu?“ skočil jej do reči. „Využijete tú novinku? Právo na výhradu svedomia. Popravčia čata sa vám zdá príliš?“

„Adam, preboha... Čo stratíte, ak mi poviete pravdu?“ chytila ho za ruku. Zámerne. Chcela ho obmäkčiť dôverným gestom. Vzápätí si zahryzla do pery, pretože si uvedomila, že Adam Kuruc ráno stratí všetko.

„Nerýpte sa v tom. Keby som vám povedal pravdu, mali by ste zlé sny.“

„Dobre, tak ďalšia vec. Keď vás zadržali, zabavili vám pamäťovú kartu. Na zozname zadržaných vecí však teraz chýba. Overila som si to. Kto mal záujem ju vziať a čo na nej bolo?“

„Vysúdili ste spravodlivosť, vari nie ste spokojná?“ spýtal sa podráždene. A náhle ho zaplavil pocit, že sa udusí. Že zajtrašok je príliš ďaleko na to, aby vydržal mlčať. Hľadel jej do očí a videl v nich výčitky jej vlastného svedomia. Dostala, čo chcela, vyhrala prípad. Necúvla by, ani keby na ňu mierili samopalom. V mene pravdy. Ale zrejme ani takej ambicióznej žene nerobila dobre predstava, že vybojovala smrť pre zločinca v prípade, v ktorom si obhajoba nedala ani najmenšiu námahu riadne zostaviť argumenty.

„Ako chcete. Urobte si pohodlie,“ povedal a dúfal, že aj jemu sa uľaví. Nakoniec, ona to možno celé zachráni, ak ho počúvne. Ak sa nezľakne.

A ak jeho teória zaberie.

•••

Štyria muži kráčali územím nikoho.

Štát vysťahoval ľudí z pohraničných oblastí v pásme niekoľkých kilometrov a udelil im byty v mestách. Preventívne, aby ich neľákalo ujsť.

Nikto nechcel padnúť do rúk pohraničnej stráže, ktorá mala nariadené strieľať, hneď ako by sa dotýčný pokúsil opustiť Slovensko. Nikto s nimi nechcel ani len prísť do kontaktu a riskovať pritom nepekny zápis do elektronického indexu občana.

Ktovie, či by sa indexy zaviedli, aj keby sa revolúcia v osemdesiatom deviatom podarila.

Mnohí, ktorí si nedokázali status napraviť, odišli mimo mesta či dediny a na samotách vznikali osady a getá. Úbohá nevidená škvrna na lesklej fasáde štátu.

Kto nevytrčal, žil si dobre. Vláda sa o občanov starala svedomito. Po rokoch spánku na vavrínoch si uvedomila, že potrebuje zdravých silných ľudí, schopných posunúť ekonomiku a udržať krok v trendoch so zvyškom sveta. Lenže podrobné prieskumy ukázali, že každý tretí dospelý človek má výrazne oslabenú imunitu. Takisto mnoho žien malo problém otehotnieť. Vládny kabinet musel v dvadsiatych rokoch tretieho tisícročia priznať, že geneticky modifikované potraviny, ktoré mali uľahčiť život ľuďom všetkých sociálnych vrstiev, boli jeden obrovský omyl. Promptne vypracoval program na sanáciu obyvateľstva. Program zahŕňal intenzívnu osvetu, pravidelný prísun vitamínov, ovocia a zeleniny do každej rodiny, dopriaval ľuďom pobyty na odbúranie stresu a v neposlednom rade nadštandardnú lekársku starostlivosť, aby sa väčšina problémov podchytila už v zárodku. Časom tak vyrástla nová generácia, ktorá skoro vôbec netrpela potravinovými alergiami, ekzémami, zažívacími problémami ani astmou. Menej návštev u doktorov, viac času na prácu.

Štát naďalej budoval ozdravné centrá, aby sa mohol zamerať na problémy, ktoré zatiaľ celkom nepodchytil. K jednému z takých centier, Vitalii v Rusovciach, Adam s kumpánmi práve smeroval.

Nachádzalo sa v pohraničnom pásme, ale vďaka peknej prírode a jej vplyvu na pacientov ostalo naďalej v prevádzke. Na Vitaliu im dal tip prevádzkač, ktorý tvrdil, že pred týždňom centrum narýchlo evakovali a ponechali svojmu osudu. To zločineckej bande vyhovovalo. Za posledných štrnásť dní na seba príliš upozornili, tak sa museli načas niekde zašití. Teraz mierili do Vitalie s úmyslom vybrakovať, čo zostalo. Zásoby, s ktorými by mohli prežiť pár dní stratení v lesoch. S indexom, v ktorom svietilo „uteká pred zákonom“, by ich do mesta nepustili. Teda, vpustili, ale maširovali by rovno do Ilavy.

Adam do budovy vošiel prvý. Všade ticho. Ako postupoval hlavnou chodbou, nazeral do jednotlivých miestností a hľadal sklad, z ktorého by pobral suché potraviny a lieky. Aspoň niečo na utlmenie bolesti, ak dostane krčce, lebo k Faktoru mal veľmi obmedzený prístup.

Našiel miestnosť na oddych a v nej automat na bagety. Zapojený do elektriny, avšak prázdny. Čudné, kto by počas evakuácie myslel na bagety?

Možno ten, koho Adam zbadal schovávať sa pod stolom.

„Vylez!“ zahučal prekvapený, že vo Vitalii niekoho stretol.

Malý chalan s ľadvinkou pripnutou k pásu, ktorý dúfal, že vo svojej chabej skrýši ostane nevidený, vydesene poslúchol.

Adama v tej chvíli schvátil taký krčc, že sa musel oprieť o stenu, aby ho ustál.

Chlapec neváhal a vybehol na chodbu. O pár sekúnd ho však šmaril späť do miestnosti vodca skupiny Edo. Mal postavu býka a takmer toľko aj vážil. Nasledoval ho Dano – jeho pravá ruka. Vyziabnutý mĺkvy Gogo vo fanúšikovskej bunde Spartaku Trnava stál vo dverách ako poistka, keby chcel chalan zase ujsť. Inak nedal ničím najavo, že je duchom prítomný.

„Drbe ti?!“ spustil na Adama Edo a šmaril chlapca na stoličku. „Sa necháš prešťať malým faganom? Chceš, aby šiel bonzovať?!“

Adam sklopil zrak.

„Postaraj sa, nech spieva!“ nakázal mu Edo.

„Kto si a čo tu robíš?“ spustil Adam výsluch.

„Ja som to nechcel ukradnúť!“ zakričal chlapec. Rukávom si potieral zasoplený nos, pretože keď ho ten veľký chytil, bezmocne sa rozreval. Adam pozrel na automat, kde mali byť bagety.

„Prázdny automat ma fakt nezaujíma. Pýtam sa, kto si a čo tu robíš.“

Chlabcova tvár sa mu zdala akási povedomá, ale netušil odkiaľ. Nepoznal nijakých dvanásťročných chalanov.

„Michal Janík,“ zaváhal opýtaný. Hľadel do zeme. „Skúmali tu predispozície môjho zdravia. Spolu s ostatnými ma vybrali ako vhodného účastníka výskumného programu.“

„Celé centrum evakovali. Neklam mi. Dobre to dopadne, Mišo, len mi neklam,“ šepol mu do ucha Adam hlbokým upokojujúcim hlasom.

„Neviem, čo sa stalo! Prišli chlapi v maskáčoch a naložili do áut všetkých ľudí, počítače aj dajaké spisy a odišli,“ zaprotestoval Mišo.

„A teba tu zabudli?“

„Hej,“ zamrmlal a potláčal ďalšie slzy.

Vtom k chlabcovi pristúpil Dano a zaboril mu do líca tlmič pištole. Pozrel sa však na Adama.

„Dostaň z neho pravdu, zaklínač! Než mu vystrelím mozog z hlavy.“

„Dano, je to obyčajný fagan,“ protestoval Adam.

„Nepoznám ťa?“ zavrčal Dano fňukajúcemu chalanovi do tváre, ignorujúc kumpána.

„Edo,“ obrátil sa Adam na šéfa. „Môžeme ho predať ako ostatných. Budú prachy. Ako nám pomôže, keď ho tento retard zastrelí?“

Dano už bol pripravený do bitky, no šéf ho zadržal.

„Klídek, Dany. Náš zaklínač má recht. Spravíme kšeft. Volal som s prevádzacom, potrebuje ďalší tovar, takže v noci mu doručíme aspoň tohto. Aj keď nechápem, načo sa musíme drbať na hranice. Povedal, že keď naposledy od nás prebral decká a odovzdal ich aj s dodávkou v Maďarsku, zdržal sa tam s kurvou. Za pol hodinu videl tú istú dodávku vracat sa späť na Slovensko. Že vraj aj s nákladom.“

„Čo?! Veď tie decká tu môže dakto spoznať!“ ohradil sa Adam.

„Kým nám platia, mám u riti, kde tí malí smradi skončia. Tento je zdravý?“ kývol k chlabcovi, ale po očku sledoval Goga, ktorého zaujal veľký nástenný televízor. Gogo sa dotkol jeho obrazovky, čím ho zapol a prehrabával sa v dostupných programoch. Doťahovačky svojich kumpánov ignoroval ako vždy.

Adam vzal Miša za zápästie a zmeral mu pulz. Sotva dačo nahmatal. Chalan bol ešte stále zadýchaný, akoby zabehol maratón. Ale to Adam pred chvíľou pripisoval stresu. V skutočnosti to vyzeralo tak, že aj tá krátka vzdialenosť, ktorú prebehol, kým ho chytil Edo, ho na smrť vyčerpala. Navyše bol neskutočne bledý. Také dačo ešte nevidel. Chystal sa prezrieť si jeho auru, no oslabený nedávnym krčom dostal taký závrat, že s tým musel okamžite prestať. Na auru sa Mišovi pozrie neskôr.

„Je v pohode,“ oznámil. Edo by totiž neváhal zbaviť sa chybného kusu, keby z neho nemal žiadny úžitok.

Gogo bez jediného slova zdrapil chlapca a odvliekol ho z miestnosti. V tej jeho mlčanlivosti bolo čosi desivé, človek nikdy nevedel, čo od neho čakať. Ťahal Miša chodbou a nazeral do každých dverí. Až na konci prvého traktu našiel najbližšiu miestnosť bez okien, sklad kancelárskych potrieb. Kľúč ostal vo dverách, pri náhlejšej evakuácii naň nik nepomyslel. Gogo strčil Miša dnu a zamkol. Potom sa vrátil a usadil sa pred telkou. Bežal mu futbal.

„A vy čo stojíte jak ciciny?“ okríkol Edo ostatných dvoch. „Šak to tu presnorte a v noci padáme aj s deckom. Adam, potom priprav fagana, nech nevrieska, tebe to ide. Nepotrebuje pozornosť. A nech neni taký zvädnutý. Gergely musí byť spokojný.“

„Gergely? Ty ho chceš dať do bordelu?“

„A kam inam? Ved' nás videl. Nikoho sme tu nečakali, nemaskovali sme sa.“

„Edo, to nemôžeš!“

„Nepáči sa ti?!“ zavrčal Dano, verný čokel brániaci svojho pána.

„A čo sa mi má páčiť, ty chuj?!“ neudržal sa Adam. „Že sa nemôžem ani len priblížiť k mestu, lebo v indexe mi svieti status, že utekám pred zákonom?! Posrali ste mi život!“

„Rád ťa tvojho utrpenia zbavím,“ precedil Dano. „Zatiaľ si nám na úplné hovno a nebuť Eda, skapal by si na ulici rovno tam, kde ťa našiel.“

„No tak, už stačí,“ zasiahol zmierlivo Edo. Rozpažil ruky ako pápež, ktorý vo svojej добрote vyzýva svet k mieru. „Dany, musíš uznať, že hubou mlieť vie. Náš zaklínač hadov vždy svojimi kecami tých umrňaných bastardov utíši. Inak by nám vrešťali celú cestu a to by som ich prisámbohu postrieľal. Ti poviem, že

pri tej krpatej ryšavej som sa fakt skoro neudržal. Adam sa nám hodí, akurát je toho naňho veľa. Nie je zvyknutý. Ale robíme to z nejakého dôvodu, nie? Ešte pár takýchto obchodov a vyplatíš sa z dlhov, Adamko, či?“

Adam prikývol.

„Už len vydržať. Sme v tom spolu. Ako za starých čias,“ usmial sa Edo.

Adam sa zamračil, pretože za starých čias ho Edo akurát tak šikanoval v triede. Ale napokon prikývol.

„No tak ma viac neserte a choďte to tu presnorit!“

Adam s Danom sa pohli k dverám naraz, takže Dano si neodpustil a vrazil do Adama ramenom.

•••

Adam sa vrátil s balíčkom liekov v ruke. Podľa príkazu sa ešte zastavil v kancelárskom sklade, kam odpratali Miša. Prichytil ho s nožnicami a dajakou tvrdou priesvitnou fóliou. Tresol lieky na vedľajší regál a vykrútil mu nožnice aj ostrý odstrižok fólie z prstov.

„Pre lásku božiu, odlož to!“ sykol po ňom. „Keď ťa tu nájdú s čímkoľvek, čo pripomína zbraň...“

Ak nerátal nožnice, jedným z plastových odstrižkov by mu krpec dokázal pokojne vypichnúť oko. Ostentatívne Mišovi zamával kúskom plastu pred nosom a strčil si ho do zadného vrecka riflí.

„To nie je zbraň! Chcel som len povystrihovať písmená a nechať tu odkaz, keby ma prišli hľadať!“ vyhrkol Mišo.

„Máš tu asi tri škatule s perami.“

„Napísaný odkaz by ste si všimli. Fólia je priesvitná a nenápadná,“ zamumlal.

„Nie si blbý, že? Prosím ťa, o nič sa nepokúšaj. Hentí nebudú mať zľutovanie.“

„Pomôžte mi!“ pípól Mišo. „Nie ste ako oni.“

Adam si vyčerpane palcom a ukazovákom premasíroval koreň nosa.

„Nemôžem. Mal si odísť, kým sa dalo,“ povedal nakoniec a cítil sa ako hajzel.

„Bál som sa,“ zamrmlal. „V telke dávali...“

Adam pochopil. Mišo zachytil správy o únosoch detí a tak sa bál sám vyjsť na otvorené priestranstvo. So svojou kondičkou by

ubehol sotva pár stoviek metrov, keby musel pred únoscami utekať. A aj tak im padol do rúk.

Adam dostal ďalší krč, chytil sa za žalúdok a asi dvadsať sekúnd predýchaval, aby si uľavil od bolesti. Zúfalo potreboval Faktor. Do očí sa mu nahrnuli slzy, už nebol schopný pohybu.

Mišo sa vrhol k balíčku liekov na regáli a vysypal ho na zem.

„Hodí sa vám niečo z tohto?“ opýtal sa vyplašene.

„Tá okrúhla, potom tá tobolka a dve žlté,“ zaskučal.

Mišo náhlivo vybral tabletky z blistrov. Schoval ich v dlani, keď začul kroky. Poslednú škatuľku pohotovo prisadol. Hneď nato sa vo dverách zjavil Dano, aby skontroloval situáciu. Zbadal Adama zvládajúceho sa od bolesti, tak schmatol blistre zo zeme a so škodoradostným úškrnom odišiel.

„Ten bastard by ma nechal skapať,“ precedil Adam. Chvatne si do úst hodil tabletky, ktoré Mišo zachránil, a privrel oči.

Po piatich minútach si sadol, znova schopný existovať. Nadávkoval si skvelý oblbovák.

„Dík!“ zachripel.

„Potrebujete lekára,“ ozval sa Mišo.

„Ja som lekár.“

Mišo od prekvapenia vypleštil oči. „Tak prečo sa nesmiete vrátiť do mesta? Počul som, ako sa hádate.“

„Nerieš,“ odvrkol Adam. Jazyk sa mu jemne plietol, malátnosť mu ťažila viečka.

„Nespíte!“ drgol doňho Mišo, zatiaľ čo sa mračil na príbalový leták z prisadnutej škatuľky. „Vraj pri kombinácii s Tramalom môže dôjsť k útlmu dýchacieho centra. Presne to ste si namiešali. Pokračujte, musíte rozprávať!“

„Kvôli statusu,“ povedal po dlhej chvíli Adam, akoby zvažoval, či má život dostatočne prišerný na to, aby mu vôbec ešte záležalo na tom, čo všetko Mišovi povie. „Býval som obvodák, celkom slušný. S civilizačnými chorobami sme sa takmer nestretli, no ľudia vždy nájdu spôsob, ako si zničiť zdravie. Prepijú si pečeň, prefajčia pľúca. Ja som hneď vedel, aký má kto problém.“

Oči sa mu zatvárali. *Vidím totiž auru, vieš? Miesta, kde je tok životnej energie narušený a spôsobuje zdravotný problém. Ale na auru sa dnes neverí, označili by ma za šarlatána.*

„Nespíte!“ znova ním zalomcoval Mišo.

„Hej, hej,“ zamrmlal Adam.

„Čo bolo ďalej?“ Mišo sa ho snažil udržať pri vedomí.

„Začali sa mi kopíť prípady zvláštneho degeneratívneho ochorenia. Týkali sa ľudí medzi dvadsiatkou až päťdesiatkou. Bez rozdielu. Celá stredná, najproduktívnejšia generácia. Rovnaké prípady potvrdili lekári z celého Slovenska. Takto postihnutým ľuďom starli bunky neúmerne rýchlo. Zjednodušene, tridsiatnik mohol umrieť na starobu. Nikto ten fenomén nedokázal vysvetliť, ani prečo sa vyskytol iba na Slovensku. Na druhej strane, vedci prišli na podstatu ochorenia, skôr ako sa zaplnili cintoríny. V SAV-ke vyvinuli účinnú látku, hovoria jej Juvenilný faktor. Presvedča poškodené bunky, že všetko je vlastne v poriadku a núti ich normálne fungovať. Ide o akési prinavrátanie životnej vitality priamo bunkám, vďaka čomu sa telo dokáže zregenerovať. Faktor ale treba užívať pravidelne. Problém je, že ho nedokážu vyrobiť dostatok. Každý si tak občas zažije niekoľko dní či týždňov bez liečby.“

„Prečo už nie ste doktor?“ vyzvedal Mišo so záujmom.

„Dospelácke veci,“ oťapený Adam sa pomaly ponáral do spomienok. SAV-ka usporiadala školenia pre lekárov, aby ich poučila o účinkoch Faktora, jeho podávaní a podobne. Stačilo na školení odmietnuť návrh postaršej zástupkyne riaditeľa na nezáväzný sex a šlo to samo. Pomstychtivé obvinenie zo znásilnenia, naštrbenie reputácie, pozastavenie činnosti. Kým sa ťahal niekoľkomesačný súd, Adam prišiel o úspory, narobil si dlhy, nezvládol splácať hypotéku. V indexe mu zasvietil status neplatiča. V očiach kolegov bol navyše sexuálnym delikventom. Potom... klasika. Chľast, občas drogy, skončil na ulici. Tam natrafil na Eda, nevideli sa roky. Edo si už na základke vedel prílepiť. Ponúkol mu džob. A Adam ho vzal.

„Potreboval som zarobiť poriadne prachy, aby som sa vyplatil z dlhov.“

„Skrz deti?“ Mišovi sa oči rozšírili strachom.

Adam prikývol.

„Za hranicami vzrástol záujem adoptívnych rodín o naše deti.“

„Ste predsa lekár...“

„Myslíš si, že sme ich unášali priamo z postelí?“ povedal unaveno. „Obchádzali sme osady a getá. Moje lekárske svedomie bolo